

Sygn. akt II KO 51/20

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **D. S.**

skazanego za czyny z art. 148 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 września 2020 r.

kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 stycznia 2000 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 listopada 1999 r., sygn. akt XVIII K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 3 listopada 1999 r., w sprawie o sygn. akt XVIII K (...), uznał za winnego popełnienia czynów: z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 września 2000 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Następnie w związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez obrońcę skazanego Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 6 czerwca 2001 r., sygn. akt II KKN 66/2001 oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 31 lipca 2020 r. do Sądu Okręgowego w W. wpłynął wniosek skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 września 2000 r., sygn. akt II AKa (...). Pismo to zostało przekazane zgodnie z właściwością do Sądu Najwyższego.

Zarządzeniem z dnia 13 sierpnia 2020 r. skazany został wezwany do sprezycowania jakie nowe okoliczności mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania.

W dniu 2 września 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego o wznowienie postępowania, w którym wskazał, że w chwili wydania wyroku przez Sąd Okręgowy obowiązywała już nowa ustawa karna, która jest dla skazanego niekorzystna. Autor pisma podniósł, że wedle starej ustawy winien on zostać skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności, co znacząco poprawiłoby jego sytuację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013, poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r.

powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego D. S. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 – 3 k.p.k.

Wnosząc o wznowienie postępowania skazany powołuje się na okoliczności związane z merytorycznym rozpoznaniem sprawy i kwestionuje wysokość wymierzonej mu kary łącznej. Argumentacja ta jest niedopuszczalna w postępowaniu wznowieniowym i wskazuje wprost na oczywistą bezzasadność wniosku. Postępowanie wznowieniowe nie ma bowiem na celu ponownego rozpoznania sprawy i jej kontroli pod względem trafności wydanego orzeczenia i zasadności w zakresie wysokości wymierzonej sankcji karnej, do czego zmierza wnioskodawca.

Nie dostrzegając także, aby zachodziły inne okoliczności, które mogłyby zadecydować o uwzględnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy uznał, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym i w trybie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić jego przyjęcia.

